

พระราชกฤษฎีกา

ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ

พ.ศ. ๒๕๐๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๔

เป็นปีที่ ๑๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงอัตราค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ เสียใหม่

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. ๒๕๐๔”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง พุทธศักราช ๒๔๗๕

(๒) พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๘

(๓) พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๐๒

บรรดากฎและข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชกฤษฎีกานี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชกฤษฎีกานี้ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้แทน

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ ผู้ซึ่งจะเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการตามพระราชกฤษฎีกานี้ ต้องเป็นข้าราชการหรือลูกจ้างซึ่งรับเงินเดือนหรือค่าจ้างจากงบประมาณรายจ่าย

ข้าราชการหรือลูกจ้างที่มีสัญญาฉบับรัฐบาลกำหนดค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการเป็นอย่างอื่น ให้เบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการได้ตามที่กำหนดไว้ในสัญญา

ผู้ซึ่งมิได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างในงบประมาณแผ่นดิน ให้เบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการได้ตามที่เจ้ากระทรวงจะทำความตกลงกับกระทรวงการคลังเป็นราย ๆ ไป

มาตรา ๖ อัตราเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกานี้ หมายความว่าอัตราเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ได้รับจริง ไม่รวมเงินเพิ่มอื่นใด นอกจากเงินเพิ่มนั้นจะนับเข้าในอัตราสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญด้วย

มาตรา ๗ การเดินทางไปราชการ ถ้าหยุดอยู่ ณ ที่แห่งใด โดยไม่มีความจำเป็นในราชการ จะเบิกค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางสำหรับวันที่หยุดอยู่โดยไม่จำเป็นนั้นไม่ได้

มาตรา ๘ ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใดซึ่งมีอัตราเงินเดือนและค่าจ้างสูงขึ้น และถ้าต้องเดินทางไปรับตำแหน่งนั้น ให้เบิกค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทางได้ในอัตราเงินเดือนและค่าจ้างที่จะได้รับตามตำแหน่งนั้น

หมวด ๒

ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร

มาตรา ๙ การเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร หมายความว่า ความรวมถึงการเดินทางของผู้ซึ่งอยู่ประจำการ ในต่างประเทศ เดินทางมาราชการชั่วคราวในราชอาณาจักร เฉพาะระหว่างเวลาที่อยู่ในราชอาณาจักรด้วย

มาตรา ๑๐ ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร ได้แก่

- (๑) ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง
- (๒) ค่าเช่าที่พัก
- (๓) ค่าพาหนะ ซึ่งรวมถึงค่าเช่ายานพาหนะ ค่าเช่าสัตว์พาหนะ ค่าระวางบรรทุก ค่าจ้างคนหาบหรือขนส่งของ และอื่น ๆ ทำนองเดียวกันด้วย
- (๔) ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด

LIRT

The Institutional Repository of Thailand

มาตรา ๑๑ ค่าเบี่ยงเบนเดินทางให้เบิกได้ตามอัตราใน
บัญชี ๑ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง โดยได้รับอนุมัติจก
รัฐมนตรี มีอำนาจกำหนดอัตราค่าเบี่ยงเบนเดินทางสำหรับการ
เดินทางไปราชการในบางจังหวัด หรือการเดินทางไปราชการ
พิเศษเพิ่มขึ้นได้ไม่เกินอีกหนึ่งเท่าของอัตราในบัญชี ๑ ท้าย
พระราชกฤษฎีกานี้ การกำหนดอัตราเพิ่มขึ้นนี้ ให้ประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา

ผู้เดินทางไปราชการสำรวจแผนที่หรือค้นหาโรคทรัพย์
เช่น แหล่งแร่หรือน้ำมัน ถ้าวันใดต้องตรากตรำในทักันดาร
เช่น ต้องเข้าป่า ฝ่าห้วย ปีนเขา บุกเลน หรือหยั่งน้ำในทะเล
มีสิทธิเบิกค่าเบี่ยงเบนเดินทางสำหรับวันนั้นเพิ่มอีกหนึ่งเท่าของ
อัตราในบัญชี ๑ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ หรืออัตราที่ได้รับตาม
วรรคสองแล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๒ การนับเวลาไปราชการเพื่อคำนวณค่าเบี่ยงเบน
เดินทาง ให้นับตั้งแต่เวลาออกจากสถานที่อยู่ จนกลับถึงสถาน
ที่อยู่ หรือจนถึงสถานที่ที่ไปรับราชการใหม่

เวลาไปราชการยี่สิบสี่ชั่วโมง นับเป็นหนึ่งวัน เศษของวัน
เกินกว่าสิบสองชั่วโมง นับเป็นหนึ่งวัน

มาตรา ๑๓ การเบิกค่าเบี่ยงเส้นทาง ให้เบ็ดเตล็ดต่อกันได้เป็นเวลาไม่เกินคราวละหนึ่งปี หากมีความจำเป็นจะต้องเบิกเกินกว่ากำหนดนี้ ให้เจ้ากระทรวงขอทำความตกลงกับกระทรวงการคลังก่อน

มาตรา ๑๔ ผู้ไปช่วยราชการหรือรักษาการแทน ณ สถานที่ใดซึ่งอยู่ในลักษณะไม่สะดวกที่จะเดินทางไปมาระหว่างสถานที่นั้นกับสถานที่อยู่เดิม ให้เบิกค่าเบี่ยงเส้นทางในระหว่างที่อยู่ปฏิบัติงานนั้นได้กึ่งอัตราค่าเบี่ยงเส้นทาง และให้นำ

มาตรา ๑๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๕ ผู้ที่ได้รับเบี่ยงประจำ เช่น ทหารและตำรวจประจำการ หรือผู้ที่ได้รับเบี่ยงเส้นทางตามมาตรา ๑๔ แล้ว ถ้าไปราชการและจะเบิกค่าเบี่ยงเส้นทาง ให้งดเบิกค่าเบี่ยงประจำหรือค่าเบี่ยงเส้นทางตามมาตรา ๑๔ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่ผู้ไปราชการเกิดเจ็บป่วยขึ้นในระหว่างเดินทาง และจำเป็นต้องหยุดพักให้เบ็ดเตล็ดเบี่ยงเส้นทางสำหรับวันที่หยุดนั้นได้ไม่เกินสิบวัน

ในกรณีที่หยุดเกินสิบวัน จะเบิกค่าเบี่ยงเส้นทางสำหรับวันที่เกินได้เท่าที่ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ชั้นอธิบดีหรือเทียบเท่า

เล่ม ๗๘ ตอนที่ ๓๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ เมษายน ๒๕๐๔

ขึ้นไปสำหรับส่วนกลาง หรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือเทียบเท่า
ขึ้นไป สำหรับส่วนภูมิภาค แล้วแต่กรณี รับรองว่าสมควรให้
เบิกค่าเบี่ยงเบนเดินทางได้

การเจ็บป่วยตามมาตรฐานต้องมีใบตรวจของแพทย์ที่ทาง
ราชการรับรองด้วย

มาตรา ๑๗ ผู้มีหน้าที่เดินทางเป็นประจำ ไม่มีสิทธิเบิก
ค่าเบี่ยงเบนเดินทางสำหรับการเดินทางตามหน้าที่นั้น

มาตรา ๑๘ ค่าเช่าที่พักให้เบิกได้เท่าที่ต่อจ่ายจริง แต่
อย่างสูงไม่เกินอัตราในบัญชี ๒ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ในกรณีที่ผู้เดินทางไปราชการต้องเช่าโรงแรมเป็นที่พัก ให้
เบิกค่าเช่าที่พักได้เท่าที่จ่ายจริง แต่อย่างสูงไม่เกินอัตราใน
บัญชี ๒ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ในกรณีที่ผู้เดินทางไปราชการพัก ณ เเคะสถานที่มีใช้โรง-
แรม ให้เบิกค่าเช่าที่พักได้ในอัตราร้อยละสามสิบของอัตรา
ในบัญชี ๒ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ในกรณีที่ผู้เดินทางไปราชการนำคนใช้ไปด้วย ถ้าต้องเช่า
โรงแรมให้คนใช้พัก ให้มีสิทธิเบิกค่าเช่าที่พักสำหรับคนใช้ที่นำไป
ด้วยนั้นได้เท่าที่จ่ายจริง แต่ไม่เกินวันละยี่สิบบาทต่อหนึ่งคน

มาตรา ๑๘ ในกรณีต่อไปนี้ ผู้เดินทางไปราชการจะเบิก
ค่าเช่าที่พักมิได้

(๑) ถ้าในท้องที่ที่ไปราชการ ผู้เดินทางมีเคหะ-
สถานของตนเองที่จะอาศัยอยู่ได้

(๒) ทางราชการได้จัดที่พักให้อยู่แล้ว

มาตรา ๒๐ การเบิกค่าพาหนะ ให้เบิกได้เท่าที่ต้องจ่าย-
จริง และให้ใช้ยานพาหนะประจำทาง

ในกรณีที่ไม่มียานพาหนะประจำทาง หรือมีแต่ไม่สะดวก
หรือต้องการความรวดเร็ว เพื่อประโยชน์ในทางราชการ ให้ใช้
ยานพาหนะอื่นได้โดยให้ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ชั้นอธิบดีหรือ
เทียบเท่าขึ้นไปสำหรับส่วนกลาง หรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือ
เทียบเท่าขึ้นไปสำหรับส่วนภูมิภาคแล้วแต่กรณี เป็นผู้พิจารณา
อนุญาต

ในกรณีที่ใช้ยานพาหนะประจำตำแหน่งหรือส่วนตัวเดินทางไป
ราชการ ให้เบิกค่าพาหนะได้ตามระเบียบที่กระทรวงการคลัง
กำหนด

มาตรา ๒๑ ในกรณีที่ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทางมี
อัตราหลายชั้น ให้เบิกค่าพาหนะได้ดังนี้

(๑) ชั้นหนึ่ง สำหรับผู้ที่ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง
เดือนละ ๑,๗๕๐ บาท ขึ้นไป

(๒) ชั้นสอง สำหรับผู้ที่ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง
เดือนละ ๑๕๐ บาท ขึ้นไป แต่ถ้ายานพาหนะนั้นชั้นสอง
เป็นชั้นต่ำที่สุดก็ให้โดยสารชั้นหนึ่งได้

(๓) ชั้นสามหรือชั้นต่ำที่สุด สำหรับผู้ที่ได้รับเงิน
เดือนหรือค่าจ้างต่ำกว่าเดือนละ ๑๕๐ บาท รวมทั้งคนใช้
ส่วนตัวของผู้ที่เดินทางไปราชการด้วย

ในกรณีจำเป็นผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ชั้นอธิบดีหรือเทียบเท่า
ขึ้นไปสำหรับส่วนกลางหรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือเทียบเท่า
ขึ้นไปสำหรับส่วนภูมิภาค แล้วแต่กรณี เป็นผู้พิจารณาเลื่อน
ชั้นโดยสารให้สูงขึ้นได้ตามความจำเป็น

การเดินทางโดยยานพาหนะใดซึ่งต้องเสียค่าธรรมเนียม
พิเศษ ให้เบิกค่าธรรมเนียมได้ตามชั้นที่โดยสารนั้น

มาตรา ๒๒ ในท้องที่จังหวัดใดที่ไม่มีอัตราค่าพาหนะ
ประเภทใดกำหนดไว้ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นกำหนดอัตรา
ชั้นได้ตามความเหมาะสม

มาตรา ๒๓ ผู้ทำหน้าที่เลขานุการซึ่งต้องปฏิบัติงานกับ
หัวหน้าในระหว่างเดินทาง ผู้ทำหน้าที่นำแขกเมืองเดินทาง และ

ผู้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติงานร่วมกับเจ้าหน้าที่ชาวต่างประเทศในการเดินทางให้เบิกค่าพาหนะได้ชั้นเดียวกับหัวหน้า แจกเมืองหรือเจ้าหน้าที่ชาวต่างประเทศนั้น แล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๔ การเดินทางไปประจำการต่างสำนักงาน ผู้เดินทางจะเบิกค่าพาหนะและค่าเช่าที่พักสำหรับบุคคลในครอบครัวซึ่งอยู่ในความอุปการะได้ ดังนี้

- (๑) ภริยาหรือสามี
- (๒) บุตร
- (๓) บิดามารดาของผู้เดินทาง
- (๔) บิดามารดาของภริยาหรือของสามีผู้เดินทาง
- (๕) คนใช้ส่วนตัวตามจำนวนในบัญชี ๓ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ครอบครัวของผู้เดินทางที่กล่าวข้างต้น ให้เบิกค่าพาหนะและค่าเช่าที่พักได้ชั้นเดียวกับผู้เดินทาง เว้นแต่คนใช้ส่วนตัวให้เบิกค่าพาหนะได้ในอัตราขั้นต่ำที่สุด ส่วนค่าเช่าที่พักให้เป็นไปตามมาตรา ๑๘ วรรคท้าย

มาตรา ๒๕ ข้าราชการหรือลูกจ้างซึ่งรับเงินเดือนหรือค่าจ้างในงบประมาณแผ่นดิน เมื่อออกจากราชการแล้วให้เบิกค่าพาหนะและค่าเช่าที่พักสำหรับเดินทางกลับภูมิลำเนาได้โดย

อนุโลมตามอัตราค่าพาหนะและค่าเช่าที่พักไปประจำการต่าง
สำนักงาน และให้เบิกได้ตามอัตราเงินเดือนหรือค่าจ้างที่ได้รับ
ครั้งสุดท้าย เว้นแต่กรณีออกจากราชการเพราะถูกลงโทษทาง
วินัย ให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก หรือกรณีถูกสั่งให้ออก
จากราชการไว้ก่อนระหว่างพิจารณาหรือสอบสวน ให้เบิกได้ใน
อัตราขั้นต่ำที่สุด

ผู้ที่ถูกสั่งพักราชการรวมทั้งครอบครัว ไม่มีสิทธิเบิกค่า
พาหนะและค่าเช่าที่พักสำหรับการเดินทางกลับภูมิลำเนา

มาตรา ๒๖ ข้าราชการหรือลูกจ้างถึงแก่ความตาย ให้
ครอบครัวตามมาตรา ๒๔ มีสิทธิได้รับค่าพาหนะและค่าเช่าที่
พักเดินทางกลับภูมิลำเนาตามสิทธิของผู้ถึงแก่ความตาย แต่
ถ้าความตายนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง
ก็ให้เบิกได้ในอัตราขั้นต่ำที่สุด

มาตรา ๒๗ การเดินทางไปประจำการต่างสำนักงานก็ดี
หรือการเดินทางกลับภูมิลำเนาก็ดี ถ้ามีความจำเป็นจะนำ
ครอบครัวไปพร้อมกับผู้เดินทางไม่ได้ ให้ผู้เดินทางหรือครอบ
ครัวแล้วแต่กรณี เสนอรายงานแสดงเหตุผลความจำเป็นและ
กำหนดเวลาที่จะเลื่อนการเดินทางต่อไป ยื่นต่อผู้บังคับบัญชา
ตามลำดับชั้นจนถึงอธิบดีหรือตำแหน่งที่เทียบเท่าสำหรับส่วน

กลาง หรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือตำแหน่งที่เทียบเท่าสำหรับ ส่วนภูมิภาค แต่ถ้าผู้เดินทางมีตำแหน่งเป็นอธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดอยู่แล้ว ก็ให้เสนอผู้บังคับบัญชาเหนือตนขึ้นไป อีกหนึ่งชั้น ผู้บังคับบัญชาที่ได้รับรายงานมีอำนาจสั่งเลื่อนการเดินทางต่อไปได้ภายในเวลาอันสมควร แต่อย่างช้าต้องไม่เกินหนึ่งปี นับแต่วันที่ปรากฏในคำสั่งให้เดินทางหรือให้ออกจากราชการ หรือวันถึงแก่ความตาย แล้วแต่กรณี ถ้าพื้นที่กำหนดที่ได้รับอนุญาตแล้วจะเบิกค่าพาหนะและค่าเช่าที่พักมิได้

มาตรา ๒๘ ผู้เดินทางไปราชการนอกจากไปประจำการต่างสำนักงานตามมาตรา ๒๔ อาจเบิกค่าพาหนะและค่าเช่าที่พักสำหรับคนใช้ที่นำไปด้วยได้ตามจำนวนในบัญชี ๓ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๒๙ ผู้เดินทางไปราชการอาจเบิกค่าระวางบรรทุกสิ่งของส่วนตัวได้ตามอัตราในบัญชี ๔ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ในการบรรทุกให้ใช้พาหนะที่มีในท้องถิ่นซึ่งจะพึงหาได้ในราคาถูก และเป็นไปในทางประหยัด

มาตรา ๓๐ บรรดาสิ่งของของทางราชการที่นำไปเพื่อใช้ราชการ ให้เบิกค่าระวางบรรทุกได้ตามที่จ่ายจริง

มาตรา ๓๑ ผู้เดินทางไปราชการจะเบิกค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดที่จำเป็นต้องจ่ายเพื่อประโยชน์แก่ราชการ เช่น ค่าเครื่องเขียน ค่าใช้จ่ายในการสื่อสาร ฯลฯ ก็ให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง

มาตรา ๓๒ ผู้ซึ่งได้รับเงินค่าใช้จ่ายล่วงหน้าในการเดินทางไปแล้ว ต้องออกเดินทางภายในสิบห้าวัน นับแต่วันได้รับค่าใช้จ่าย หรือภายในเวลากว่านั้นเท่าที่ได้รับอนุมัติจากผู้บังคับบัญชาตามความจำเป็น แต่ต้องไม่เกินหกสิบวัน นับแต่วันที่รับค่าใช้จ่ายนั้น

ถ้าไม่ได้เดินทางตามกำหนดในวรรคก่อน ให้นำเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางที่ได้รับไปทั้งสิ้นส่งคืนทันที

หมวด ๓

ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการต่างประเทศ

มาตรา ๓๓ การเดินทางไปราชการต่างประเทศ แบ่งเป็น

(๑) การเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว

(๒) การเดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศ

การเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราวให้หมายความรวมถึงการเดินทางของผู้รับราชการประจำในต่างประเทศไปราชการชั่วคราว ณ ที่ใด ๆ ในต่างประเทศ และการเดินทางมาราชการชั่วคราวในราชอาณาจักร เฉพาะเวลาที่เดินทางอยู่นอกราชอาณาจักร

อาณัติกร ทั้งนี้ ไม่รวมถึงการไปต่างประเทศเพื่อดูงาน ฝึกงาน หรือเพื่อการอื่นใดตามโครงการช่วยเหลือของรัฐบาลต่างประเทศ หรือองค์การระหว่างประเทศ

มาตรา ๓๔ ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการต่างประเทศ
ชั่วคราว ได้แก่

- (๑) ค่าเบี่ยงเส้นทางซึ่งหมายความรวมถึงค่าเช่าที่พักด้วย
- (๒) ค่าเครื่องแต่งตัว
- (๓) ค่าพาหนะ
- (๔) ค่ารับรอง
- (๕) ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด

มาตรา ๓๕ ค่าเบี่ยงเส้นทางไปราชการต่างประเทศ
ชั่วคราว ให้เบิกได้ตามอัตราในบัญชี ๕ ท้ายพระราชกฤษฎีกา
การนับจำนวนวันเดินทางเพื่อกำหนดค่าเบี่ยงเส้นทาง
นั้น ให้นับแต่วันที่ออกเดินทางจนถึงวันทกลับถึงที่พักประจำ
ในต่างประเทศ หรือถึงประเทศไทย แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่ผู้เดินทางไปราชการเกิดเจ็บป่วยขึ้นในระหว่าง
เดินทาง และมีความจำเป็นต้องหยุดพัก ให้แนบความในมาตรา
๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๖ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๔๔ ค่าเครื่องแต่งตัวสำหรับข้าราชการที่เดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว ให้เบิกได้ตามอัตราในบัญชี ๖ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ทั้งนี้ เว้นแต่การเดินทางออกจากประเทศไทยไปราชการในประเทศพม่า ลาว กัมพูชา เวียดนามใต้ สหพันธมาลายา หรือสิงคโปร์ เป็นเวลาไม่เกินเจ็ดวัน หรือผู้ซึ่งรับราชการประจำในต่างประเทศอยู่แล้ว เดินทางไปราชการชั่วคราว ณ ที่ใด ๆ ก็ตาม จะเบิกจ่ายค่าเครื่องแต่งตัวมิได้

มาตรา ๓๗ ค่าพาหนะ ค่ารับรอง และค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด ให้เบิกได้ตามที่เจ้ากระทรวงและสำนักงบประมาณ สำนักนายกรัฐมนตรีจะได้ตกลงกำหนดเป็นราย ๆ โดยให้จ่ายเป็นการเหมา ค่าเบี่ยเลี้ยงเดินทางซึ่งรวมทั้งค่าเช่าที่พักด้วยนั้น ให้เบิกได้โดยรวมเหมาจ่ายเป็นรายวัน

มาตรา ๓๘ การเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว จะเบิกจ่ายค่าพาหนะสำหรับครอบครัวได้เฉพาะกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ทางราชการ สมควรให้ครอบครัวติดตามไปด้วยเท่านั้น

มาตรา ๓๙ ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศ ได้แก่

(๑) ค่าเบี่ยงเบนเดินทาง ซึ่งหมายความรวมถึง
ค่าเช่าที่พักด้วย

(๒) ค่าเครื่องแต่งตัว

(๓) ค่าพาหนะ

(๔) ค่าใช้จ่ายในการขนย้ายสิ่งของส่วนตัว

มาตรา ๔๐ ค่าเบี่ยงเบนเดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศ ให้เบิกได้ตามอัตราค่าเบี่ยงเบนเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว และให้เบิกจ่ายล่วงหน้าได้โดยคำนวณตามจำนวนวันที่เดินทาง

มาตรา ๔๑ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๔๔ ค่าเครื่องแต่งตัวสำหรับข้าราชการที่เดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศ ให้เบิกได้สำหรับตนเอง และสำหรับภริยาหรือสามีและบุตรที่จะต้องเดินทางไปอยู่ในต่างประเทศด้วย ตามอัตราในบัญชี ๓ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

ภริยาหรือสามีและบุตร ซึ่งจะต้องเดินทางไปอยู่ในต่างประเทศด้วยนั้น ถ้ามิได้ออกเดินทางภายในกำหนดเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่ข้าราชการซึ่งไปรับราชการประจำในต่างประเทศออกเดินทางก็ดี หรือมิได้เดินทางออกจากประเทศไทย แต่เดินทางจากประเทศใด ๆ ที่มีอากาศอยู่ในประเทศเดียวกันกับประเทศที่ข้าราชการซึ่งเดินทางไปรับราชการประจำก็ดี จะเบิกจ่ายค่าเครื่องแต่งตัวมิได้

มาตรา ๔๒ ค่าพาหนะเดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศ ให้เบิกได้สำหรับตนเอง และสำหรับภริยาหรือสามี และบุตร ซึ่งจะต้องเดินทางไปอยู่ในต่างประเทศด้วย ตามที่จ่ายจริง โดยจะต้องใช้พาหนะที่เหมาะสมซึ่งต้องคำนึงถึงความรวดเร็วและประหยัด

นอกจากนี้ ผู้เดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศ ที่เป็นข้าราชการตั้งแต่ชั้นตรี หรือมียศตั้งแต่ร้อยตรี เรือตรี เรืออากาศตรี หรือนายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป ให้เบิกจ่ายค่าพาหนะสำหรับคนใช้ได้อีกไม่เกินหนึ่งคน แต่ถ้าเป็นข้าราชการชั้นพิเศษ หรือมียศตั้งแต่พันเอก นาวาเอก นาวาอากาศเอก อันดับสองขึ้นไป ๒๖ หรือนายพันตำรวจเอกพิเศษขึ้นไป ให้เบิกจ่ายค่าพาหนะได้ไม่เกินสองคน

ภริยาหรือสามี บุตรและคนใช้ ซึ่งจะต้องเดินทางไปอยู่ในต่างประเทศด้วย ถ้ามิได้ออกเดินทางภายในกำหนดเวลาหนึ่งปี นับแต่วันที่ข้าราชการซึ่งไปรับราชการประจำในต่างประเทศออกเดินทาง จะเบิกจ่ายค่าพาหนะมิได้

ความในสามวรรคก่อนให้ใช้บังคับแก่กรณีที่ภริยาหรือสามี บุตร และคนใช้เดินทางกลับประเทศไทยด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๔๓ ค่าใช้จ่ายในการขนย้ายสิ่งของส่วนตัวให้เบิกได้ตามอัตราในบัญชี ๘ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔๔ ผู้ที่เคยได้รับค่าเครื่องแต่งตัวในการเดินทางไปราชการต่างประเทศมาแล้ว ถ้าจะต้องเดินทางไปราชการต่างประเทศอีก ให้เบิกค่าเครื่องแต่งตัวได้ตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

(๑) ถ้าการเดินทางไปราชการต่างประเทศครั้งใหม่นี้จะต้องใช้เครื่องแต่งตัวต่างประเภทกับเครื่องแต่งตัวที่ใช้ในการเดินทางครั้งก่อน หรือนับแต่วันที่เดินทางกลับถึงประเทศไทย จากการไปราชการในครั้งก่อนจนถึงวันเดินทางครั้งใหม่เป็นเวลาเกินสี่ปี ให้เบิกได้เต็มอัตราในบัญชี ๖ หรือบัญชี ๗ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ แล้วแต่กรณี

(๒) ถ้าวันเดินทางไปราชการต่างประเทศครั้งใหม่ยังไม่พ้นกำหนดสี่ปี นับแต่วันที่กลับถึงประเทศไทย จากการไปราชการครั้งก่อน ให้เบิกได้ตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

(ก) ในกรณีที่การไปราชการครั้งก่อนเป็นการไปรับราชการประจำและการเดินทางครั้งใหม่เป็นการเดินทางไปราชการชั่วคราว ถ้ามีระยะเวลา

ไม่เกินหนึ่งปี ไม่มีสิทธิเบิกค่าเครื่องแต่งตัว

เกินหนึ่งปี แต่ไม่เกินสองปี ให้เบิกได้หนึ่งในสี่

ของอัตราที่จะได้รับครั้งใหม่

เกินสองปี แต่ไม่เกินสามปี ให้เบิกได้กึ่งหนึ่งของ
อัตราที่จะได้รับครั้งใหม่

เกินสามปี แต่ไม่เกินสี่ปี ให้เบิกได้สามในสี่ของ
อัตราที่จะได้รับครั้งใหม่

(ข) นอกจากที่ได้กล่าวใน (ก) ถ้ามีระยะเวลา
ไม่เกินหนึ่งปี ถ้าอัตราที่จะเบิกได้ในครั้งใหม่สูงกว่าอัตราที่ได้
รับในครั้งสุดท้าย ให้เบิกได้เท่าจำนวนที่สูงกว่ากันนั้น

เกินหนึ่งปี แต่ไม่เกินสองปี ให้เบิกได้ตามอัตรา
ที่จะได้รับครั้งใหม่ หักด้วยจำนวนเงินเท่ากับสามในสี่ ของ
อัตราที่ได้รับครั้งสุดท้าย

เกินสองปี แต่ไม่เกินสามปี ให้เบิกได้ตามอัตรา
ที่จะได้รับครั้งใหม่ หักด้วยจำนวนเงินเท่ากับกึ่งหนึ่งของอัตรา
ที่ได้รับครั้งสุดท้าย

เกินสามปี แต่ไม่เกินสี่ปี ให้เบิกได้ตามอัตราที่
จะได้รับครั้งใหม่ หักด้วยจำนวนเงินเท่ากับหนึ่งในสี่ ของอัตรา
ที่ได้รับครั้งสุดท้าย

ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๔๖ ในกรณีที่ได้รับค่าเครื่อง
แต่งตัวในการเดินทางไปราชการต่างประเทศ แต่มิได้เดินทาง

เล่ม ๘๘ ตอนที่ ๓๔ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ เมษายน ๒๕๐๔

ให้ถือว่าวันที่ได้รับเงินค่าเครื่องแต่งตัวนั้นเป็นวันที่เดินทางกลับถึงประเทศไทยครั้งสุดท้าย

ผู้ที่เคยได้รับค่าเครื่องแต่งตัวในการเดินทางไปราชการต่างประเทศ หมายความว่ารวมถึงภริยาหรือสามี และบุตรของผู้เดินทางด้วย

มาตรา ๔๕ การโดยสารเครื่องบินในการไปราชการต่างประเทศ ให้ถือหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ชั้นเอก หรือข้าราชการอื่นที่ได้รับเงินเดือนเทียบเท่า ให้โดยสารเครื่องบินได้ในอัตราชั้นหนึ่ง

(๒) นอกจากที่กล่าวใน (๑) ให้โดยสารชั้นสอง แต่ถ้าสายการบินหรือเที่ยวการบินนั้นไม่มีชั้นสอง และจำเป็นต้องไปให้ทันเวลากำหนดไว้ ก็ให้โดยสารชั้นหนึ่งได้

มาตรา ๔๖ การเดินทางไปราชการต่างประเทศทั้งไปชั่วคราว หรือไปรับราชการประจำ เมื่อผู้เดินทางได้รับเงินค่าใช้จ่ายไปแล้ว ถ้าไม่ได้เดินทางภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันรับเงินจากเจ้าสังกัดให้นำเงินที่ได้รับไปแล้วทั้งสิ้นส่งคืนเจ้าสังกัดหรือผู้จ่ายเงินทันที เว้นแต่ค่าเครื่องแต่งตัวในกรณีที่ทางราชการสั่งงดการเดินทาง ถ้าผู้เดินทางได้จ่ายไปแล้วหรือมีข้อผูกพันที่

จะต้องจ่ายโดยสุจริตและมีค่าธรรมเนียมเป็นหลักฐานก็ไม่ต้องส่งคืน

มาตรา ๔๗ ในกรณีที่ข้าราชการผู้ใดกำลังใช้หรือมีสิทธิที่จะใช้สิทธิใด ๆ ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี่ยงเบนเดินทาง พุทธศักราช ๒๔๗๕ อยู่แล้ว ในวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ ข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิเลือกใช้สิทธินั้น ๆ ได้โดยให้ถือว่าพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี่ยงเบนเดินทาง พุทธศักราช ๒๔๗๕ ยังคงใช้บังคับอยู่สำหรับกรณีเช่นนั้น

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

บัญชี ๑

อัตราค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร

ผู้ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง	วันละ บาท	
๗๕๐ บาท หรือต่ำกว่า	๑๖	
สูงกว่า ๗๕๐ บาท ถึง ๑,๒๐๐ บาท	๒๒	
สูงกว่า ๑,๒๐๐ บาท ถึง ๒,๖๕๐ บาท	๒๘	
สูงกว่า ๒,๖๕๐ บาท ถึง ๔,๓๐๐ บาท	๓๔	
สูงกว่า ๔,๓๐๐ บาท	๔๒	

บัญชี ๒
อัตรากำลังที่ปัก

ผู้ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง	ไม่เกินวันละ บาท	
๗๕๐ บาท หรือต่ำกว่า	๓๐	
สูงกว่า ๗๕๐ บาท ถึง ๑,๒๐๐ บาท	๔๐	
สูงกว่า ๑,๒๐๐ บาท ถึง ๒,๖๕๐ บาท	๖๐	
สูงกว่า ๒,๖๕๐ บาท ถึง ๔,๓๐๐ บาท	๘๐	
สูงกว่า ๔,๓๐๐ บาท	๑๐๐	

LIART

บัญชี ๓

จำนวนคนใช้ส่วนตัว

ผู้ที่เดินทางไปราชการในราชอาณาจักร จะนำคนใช้ไปด้วยได้ ตามอัตราเงินเดือนหรือค่าจ้าง ดังต่อไปนี้

ผู้ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง	ไปรับราชการประจำการ ต่างสำนัก อัตราคนใช้ไม่เกิน	ไปราชการชั่วคราว อัตราคนใช้ไม่เกิน
ต่ำกว่า ๘๐๐ บาท	๑ คน	—
ตั้งแต่ ๘๐๐ บาท แต่ไม่เกิน ๑,๕๐๐ บาท	๒ คน	๑ คน
ตั้งแต่ ๑,๕๐๐ บาท แต่ไม่เกิน ๔,๐๐๐ บาท	๓ คน	๑ คน
ตั้งแต่ ๔,๐๐๐ บาท ขึ้นไป	๔ คน	๒ คน

LIART

บัญชี ๔

อัตราระวางบรรทุกขนย้ายสิ่งของส่วนตัว
สำหรับข้าราชการเดินทางไปราชการภายในราชอาณาจักร

ผู้ที่ได้รับเงินเดือน หรือค่าจ้าง	อัตรา ก.	อัตรา ข.
ตั้งแต่ ๒,๖๕๐ บาท ขึ้นไป	น้ำหนักไม่เกิน ๓,๐๐๐ ก.ก. และปริมาตร ไม่เกิน ๑๕ ม ^๓ .	น้ำหนักไม่เกิน ๔๐๐ ก.ก. และปริมาตรไม่เกิน ๒ ม ^๓ .
ตั้งแต่ ๑,๗๕๐ บาท ขึ้นไป	น้ำหนักไม่เกิน ๒,๐๐๐ ก.ก. และปริมาตร ไม่เกิน ๑๐ ม ^๓ .	น้ำหนักไม่เกิน ๓๐๐ ก.ก. และปริมาตรไม่เกิน ๑.๕ ม ^๓ .
ตั้งแต่ ๑,๕๐๐ บาท ขึ้นไป	น้ำหนักไม่เกิน ๑,๕๐๐ ก.ก. และปริมาตร ไม่เกิน ๗.๕ ม ^๓ .	น้ำหนักไม่เกิน ๒๐๐ ก.ก. และปริมาตรไม่เกิน ๑ ม ^๓ .
ตั้งแต่ ๑,๕๐๐ บาท ลงมา	น้ำหนักไม่เกิน ๖๐๐ ก.ก. และปริมาตร ไม่เกิน ๓ ม ^๓ .	น้ำหนักไม่เกิน ๘๐ ก.ก. และปริมาตรไม่เกิน ๐.๕ ม ^๓ .

หมายเหตุ ๑. อัตรา ก. กรณีเดินทางไปประจำการต่างสำนักงาน

อัตรา ข. กรณีเดินทางไปราชการชั่วคราวแรมคืน

๒. หลักเกณฑ์การคำนวณปริมาตรบรรทุกของยานพาหนะขนส่งบางประเภท

- รถยนต์บรรทุก ๑ คัน มีปริมาตร ๖ ม^๓. ในกรณีที่ผู้เดินทางได้รับอัตราระวางบรรทุกต่ำกว่าหนึ่งคัน ให้ได้รับอัตราระวางบรรทุกหนึ่งคัน และในกรณีที่ได้รับเกินหนึ่งคันโดยมีเศษ ให้ต่อเศษที่เกินนั้นเป็นอีกหนึ่งคัน
- รถไฟบรรทุก (ต.ญ.) ๑ คัน มีปริมาตร ๒๔ ม^๓.
- เรือบรรทุกขนาด ๑ หาบ ๑ ลำ มีปริมาตร ๐.๕๕ ม^๓.
- ยานพาหนะสำหรับบรรทุกคนโดยสาร มีปริมาตร ๐.๑๕ ม^๓. ต่อน้ำหนักบรรทุกผู้โดยสาร ๑ คน

๓. หลักเกณฑ์การคำนวณน้ำหนักบรรทุกของยานพาหนะบางประเภท

- เกวียน ๑ เล่ม บรรทุกได้ ๓๐๐ ก.ก.
- ช้าง ๑ เชือก บรรทุกได้ ๖๐ ก.ก.
- ม้าต่างหรือโคต่าง ๑ ตัว บรรทุกได้ ๔๐ ก.ก.
- ลาต่าง ๑ ตัว บรรทุกได้ ๖๐ ก.ก.
- คนหาบหาม ๑ คน บรรทุกได้ ๑๕ ก.ก.

LIART

บัญชี ๕

อัตราค่าเบี่ยงเส้นทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว

ผู้ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง	ประเภท ก. ดอลลาร์สหรัฐ อเมริกา ต่อวัน	ประเภท ข. ดอลลาร์สหรัฐ อเมริกา ต่อวัน	ประเภท ค. ดอลลาร์สหรัฐ อเมริกา ต่อวัน
ต่ำกว่า ๒,๖๕๐ บาท	๑๘	๑๕	๑๒
ตั้งแต่ ๒,๖๕๐ บาท แต่ไม่ถึง ๔,๓๐๐ บาท	๒๒	๑๘	๑๕
ตั้งแต่ ๔,๓๐๐ บาท แต่ไม่ถึง ๕,๖๐๐ บาท	๒๖	๒๒	๑๘
ตั้งแต่ ๕,๖๐๐ บาท แต่ไม่ถึง ๗,๖๕๐ บาท	๓๐	๒๖	๒๒
ตั้งแต่ ๗,๖๕๐ บาท ขึ้นไป	๓๖	๓๐	๒๖

หมายเหตุ ๑. ประเภท ก. หมายความถึงประเทศในทวีปยุโรป อเมริกาเหนือ และได้ และ ประเทศฟิลิปปินส์

ประเภท ข. หมายความถึงประเทศนอกจากที่กล่าวไว้ในประเภท ก. และ ค.

ประเภท ค. หมายความถึงประเทศพม่า ลาว กัมพูชา เวียดนามใต้ สหพันธ-
มาลายา และสิงคโปร์

๒. ในกรณีที่มีเหตุพิเศษเนื่องจากสถานการณ์ในบางประเทศเปลี่ยนแปลง ให้
กระทรวงการคลังมีอำนาจสั่งให้ได้รับอัตราในประเภทใดตามความเหมาะสมได้

๓. ในกรณีที่มีเหตุพิเศษ หรือเพื่อความสะดวกแก่ผู้เดินทาง กระทรวงการคลัง
จะจ่ายค่าเบี่ยงเส้นทางเป็นเงินตราสกุลอื่น ที่มีมูลค่าเทียบเท่าอัตราในบัญชี
นี้ก็ได้

บัญชี ๖

อัตราค่าเครื่องแต่งตัวไปราชการต่างประเทศชั่วคราว

ผู้ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้าง	ประเภท ก.	ประเภท ข.
ต่ำกว่า ๒,๖๕๐ บาท	๔,๐๐๐ บาท	๒,๘๐๐ บาท
ตั้งแต่ ๒,๖๕๐ บาท ขึ้นไป	๕,๐๐๐ บาท	๓,๒๐๐ บาท

- หมายเหตุ ๑. ประเภท ก. หมายความว่าถึงประเทศที่มีอากาศหนาวตามที่กระทรวงการคลังกำหนด
- ประเภท ข. หมายความว่าถึงประเทศในเขตอบอุ่น
๒. สำหรับผู้ที่จำเป็นต้องแต่งเครื่องแบบให้ได้รับเพิ่มอ้อกร้อยละ ๓๐ ของอัตรา ถ้าต้องไปในฐานะผู้แทนของรัฐบาลให้ได้รับเพิ่มอ้อกร้อยละ ๖๐ ของอัตรา

LIRT

บัญชี ๗

อัตราค่าเครื่องแต่งตัวไปรับราชการประจำในต่างประเทศ

อันดับ	ตำแหน่ง	ประเภท ก.	ประเภท ข.
๑	เอกอัครราชทูต หรืออัครราชทูตที่เป็นหัวหน้าคณะ ภริยา หรือ สามี บุตรคนละ	๒๕,๐๐๐ บาท	๑๕,๐๐๐ บาท
		๑๑,๐๐๐ บาท	๘,๐๐๐ บาท
		๓,๗๐๐ บาท	๒,๖๐๐ บาท
๒	อัครราชทูตที่ไม่เป็นหัวหน้าคณะหรืออัครราชทูตที่ปรึกษา ที่ปรึกษา ผู้ช่วยทูตฝ่ายทหาร หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า ภริยา หรือ สามี บุตรคนละ	๑๗,๐๐๐ บาท	๑๑,๐๐๐ บาท
		๑๐,๐๐๐ บาท	๖,๕๐๐ บาท
		๓,๓๐๐ บาท	๒,๒๐๐ บาท
๓	เลขานุการเอก เลขานุการโท เลขานุการตรี ประจำ- สถานทูต รองผู้ช่วยทูตฝ่ายทหาร หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า ภริยา หรือ สามี บุตรคนละ	๑๔,๐๐๐ บาท	๑๐,๐๐๐ บาท
		๕,๐๐๐ บาท	๕,๕๐๐ บาท
		๓,๐๐๐ บาท	๒,๑๐๐ บาท
๔	นายเวรหรือเสมียน หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า ภริยา หรือ สามี บุตรคนละ	๑๑,๐๐๐ บาท	๗,๐๐๐ บาท
		๖,๐๐๐ บาท	๓,๐๐๐ บาท
		๒,๐๐๐ บาท	๑,๓๐๐ บาท

หมายเหตุ ๑. ประเภท ก. หมายความว่าถึงประเทศในเขตที่มีอากาศหนาวตามที่กระทรวง-
การคลังกำหนด

ประเภท ข. หมายความว่าถึงประเทศนอกจากประเภท ก.

๒. อัตรานี้ในบัญชีนี้ถือว่าเป็นการจ่ายเหมาซึ่งรวมทั้งเครื่องแบบทูตและเครื่องแต่ง-
ตัวทุกชนิด

๓. ภริยา สามี หรือ บุตร ต้องเป็นภริยา สามี หรือ บุตร ที่ชอบด้วยกฎหมาย

บัญชี ๘

อัตราค่าใช้จ่ายในการขนย้ายสิ่งของส่วนตัว
สำหรับข้าราชการไปรับราชการประจำในต่างประเทศ

เขต	ชั้น ๑ เทียบละ	ชั้น ๒ เทียบละ	ชั้น ๓ เทียบละ	ชั้น ๔ เทียบละ
๑	๑๕,๐๐๐ บาท	๑๒,๐๐๐ บาท	๑๐,๐๐๐ บาท	๘,๐๐๐ บาท
๒	๑๐,๐๐๐ บาท	๗,๐๐๐ บาท	๖,๐๐๐ บาท	๕,๐๐๐ บาท
๓	๗,๐๐๐ บาท	๖,๐๐๐ บาท	๕,๐๐๐ บาท	๔,๐๐๐ บาท
๔	๕,๐๐๐ บาท	๔,๐๐๐ บาท	๓,๐๐๐ บาท	๒,๐๐๐ บาท

หมายเหตุ ๑. เขต ๑ หมายความถึงประเทศในทวีปอเมริกาเหนือและทวีปอเมริกาใต้ กับประเทศรัสเซีย

เขต ๒ หมายความถึงประเทศในยุโรป (นอกจากรัสเซีย) แอฟริกา และประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มเมดิเตอร์เรเนียนกับประเทศใกล้เคียง

เขต ๓ หมายความถึงประเทศเกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ไต้หวัน ฟิลิปปินส์ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อินโดนีเซีย ปากีสถาน อินเดีย พม่า ลังกา และฮ่องกง

เขต ๔ หมายความถึงประเทศลาว กัมพูชา เวียดนามใต้ สหพันธมาลายา และสิงคโปร์

๒. ถ้ามีประเทศอื่นนอกจากที่ระบุใน ๑ ให้กระทรวงการคลังกำหนดอัตราให้ตามความเหมาะสม

๓. ชั้น ๑ สำหรับข้าราชการตำแหน่งเอกอัครราชทูต และอัครราชทูตที่เป็นหัวหน้าคณะ

ชั้น ๒ สำหรับข้าราชการตำแหน่งอัครราชทูตที่ไม่เป็นหัวหน้าคณะ อัครราชทูตที่ปรึกษา ที่ปรึกษา และผู้ช่วยทูตฝ่ายทหาร หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า

ชั้น ๓ สำหรับข้าราชการตำแหน่งเลขานุการเอก เลขานุการโท เลขานุการตรี ประจำสถานทูต และรองผู้ช่วยทูตฝ่ายทหาร หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า

ชั้น ๔ สำหรับข้าราชการตำแหน่งนายเวร และเสมียน หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า

๔. ในกรณีที่มีเหตุพิเศษเนื่องจากสถานการณ์ในบางประเทศเปลี่ยนแปลง ให้กระทรวงการคลังมีอำนาจปรับเปลี่ยนเขตได้ตามความเหมาะสม

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ เนื่องด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการในราชอาณาจักร และไปราชการในต่างประเทศ ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทางที่ใช้อยู่ในเวลานี้ ยังไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน จึงสมควรปรับปรุงอัตราค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการเสียใหม่

